

Eco de Maria Reina de la Pau

Editor: AMICS DE MEDJUGORJE, c/ St. Ignasi, 26 - 08700 IGUALADA (Espanya) - Amb llicència des del 12-11-90 de «Eco di Medjugorje» cas. p. 149, I-46100 MANTOVA (Itàlia) - Impressor : UNIGRAFIC - Avgda. Madrid, 28 - 08711 ÒDNA Dip. legal B-46.743-95

210
CAT. 157

Maig-Juny 2010

Publicació bimestral

Missatge de Maria el 25 març de 2010:

Estimats fills, avui també desitjo invitar-vos a ser forts en la pregària i en els moments en què us envesteixen les proves. Viviu en la joia i la humilitat la vostra vocació cristiana i doneu-ne testimoni a tots. Estic amb vosaltres i us porto tots davant el meu fill Jesús. Ell serà per a vosaltres, força i suport. Gràcies per haver respost a la meva crida.

Jesús serà per a vosaltres força i suport

L'home no pot renunciar a Déu. La temptació del maligne encara serpenteja en la creació i continua captivant, enganyant i seduïnt la humanitat. El somni antic de poder viure sense Déu no resol els problemes existencials de l'home únicament, sinó que, desmuntant l'ordre de la creació, sembla en ella gèrmens de mort en lloc de vida. En el pla còsmic com en l'individual, prescindir de Déu no ajuda a resoldre els grans problemes de l'existència i cada progrés de la ciència torna a proposar a la humanitat dos camins: el de la vida i el de la mort (cf Dt 30, 15-20). La llibertat d'escollir entre el bé i el mal conquistada per Adam i Eva exalta i, a la vegada, deprimeix l'home; i sense la continuada intervenció de Déu la història humana ja fa temps, mil·lennis, que hauria deixat d'existir. Però Déu no abandona l'home, porta endavant el seu projecte d'amor i, en la plenitud dels temps, el reconcilia amb Ell en una comunió molt més profunda de la que es va oferir a l'Edèn.

La vinguda de Crist al món no senyala únicament una nova aliança entre Déu i l'home, sinó que fa de l'home el nou temple de Déu a la terra. Ara l'home sap que Déu pot habitar en ell! Ben diferent de la proximitat entre creatura i Creador a l'Edèn. Ara, l'home no és ja únicament imatge de Déu, sinó que, si ho vol, pot ser-li fill en el seu Fill Jesús! Ben diferent de l'evolució darwiniana! Amb l'Encarnació, s'obre i s'ofereix a l'home l'Evolució en Crist! Perquè la paga del pecat és la mort; però el do de Déu és la vida eterna en Crist Jesús, Senyor nostre (Rm 6,23). L'home està cridat a una camí difícil però diví: el camí ja recorregut per Crist que demana una lliure acceptació de la voluntat de Déu (abandó a Ell), renúncia al Maligne i a les seves promeses (fetes de mentides i enganys), decisió per Déu (decidiu-vos per Déu, ens ha dit moltes vegades, Maria).

És el camí de la Creu, però és el camí que permet a Crist de ser present en la nostra vida, de dur a terme allò que, dels seus sofriments, encara falta en la nostra carn (cf Col 1,24). **Avui desitjo invitar-vos tots a ser forts en la pregària i en els moments en què us envesteixen les proves.**

“Que el mateix pensament de Crist ens penetri i mogui les nostres decisions, promogui les nostres accions i ens comuniqui la saviesa en tota cosa, en tot instant i esdeveniment de la nostra vida. El fruit en serà una existència pacificada al fons del cor, reconciliada, lliure...”

Tenim por? Refugiem-nos en Maria; en Ella el temptador no ens podrà tocar. **Estic amb vosaltres i us porto tots davant el meu Fill Jesús.** Les proves de la vida sovint són dures i no es poden sostenir sense l'ajut del Senyor; però Ell és allí, sempre disposat a portar la nostra creu, a portar-la junt amb nosaltres i, també, en lloc nostre; obtinguem en Ell **força i suport** per prendre la nostra creu i seguir-lo (cf Mt 16, 24-26). **Viviu en la joia i la humilitat la vostra vocació cristiana i doneu-ne testimoni a tots.** La vocació cristiana no és altra cosa que la crida divina a seguir Jesucrist. No és una crida al dolor que destrueix sinó a sofrir en la joia, al dolor que infanta Amor, perquè Jesús està en nosaltres. Maria és a prop nostre, els àngels i els sants estan a la nostra disposició i tot això ho sentirem, ho experimentarem i n'hem de donar testimoni, perquè la Creu aparegui en la seva llum veritable.

Amb Maria, aturem-nos **davant Jesús** per obtenir d'Ell l'antidot al verí de la serp antiga. Aturem-nos amb **la humilitat** necessària per deixar-nos penetrar del misteri salvífic de la seva mort, i deixar-nos inundar de la seva consolació que genera la joia, la veritable, no l'efímera, que Déu assegura a qui és humil de cor. **Nuccio Quattrocchi**

Missatge de Maria el 25 abril de 2010:

Estimats fills, en aquest temps en què pregueu i demaneu la meva intercessió d'una manera especial, fillets, us invito a pregar per tal que, a través de les vostres pregàries, pugui ajudar a obrir-se als meus missatges tants cors com sigui possible. Pregueu per les meves intencions. Estic amb vosaltres i intercedixo davant el meu Fill per cadascun. Gràcies per haver respost a la meva crida.

Pregueu per les meves intencions

Aquest missatge de Maria s'obre amb un signe clar d'agraïment per la pregària que, des de tot el món catòlic, s'eleva a Ella en el mes de maig que està per començar i de seguida en fixa l'objectiu: **pregueu per tal que, a través de les vostres pregàries, pugui ajudar a obrir-se als meus missatges, tants cors com sigui possible.** Tot el missatge queda inclòs en aquesta invitació i això subratlla la importància i la urgència de la nostra obertura als missatges que Ella ens dona a Medjugorje. La seva presència tan prolongada, la seva insistència sobre la necessitat del retorn a Déu, de la conversió, de l'abandó a Ell, de la pregària, del dejuni... són signes inequívocs d'una crida decisiva que ens interpel·la tots. El nombre de cridats que **s'han obert als seus missatges** ¿encara no és complet?

Aquest missatge de Maria és una explícita, vibrant, urgent, crida a estrènyer les files entorn d'Ella en aquest mes de maig tradicionalment dedicat a Ella i a la pregària del Rosari. És una crida que no s'entreté en explicacions particulars: **Pregueu per les meves intencions.** Nosaltres, tots els qui ens diem catòlics, coneixem prou bé les seves intencions; tan si som nosaltres els qui creiem en els seus missatges, com aquells d'entre nosaltres que manifesten una perplexitat i en neguen tota autenticitat, tots nosaltres sabem prou bé quines són les seves intencions. Des de la crida a la divina Maternitat, Ella ha dit sempre *si* a la voluntat de Déu; així ha estat en la seva vida amagada, humil però atenta, en la qual Ella no ha allunyat mai de si mateixa res d'allò que li succeïa sinó que *conservava tots aquests records en el seu cor* (Lc 2, 19.51b). Així ha estat tot al llarg de la vida del seu Fill, fins al moment suprem de la seva passió i mort quan, al peu de la Creu, Ella acull en silenci la voluntat del Pare i s'ofereix totalment a ella, junt amb Jesús.

Nosaltres coneixem bé tot això i sabem que li som fills i Ella ens és Mare des de que Jesús la va confiar com a tal a l'apòstol que Ell estimava (Jn 19,27). Des de sempre les seves intencions són fer la voluntat del Pare i honorar la voluntat del Fill que ens l'ha donada per Mare. Ella és la cridada a intercedir per la salvació del món i, Ella, fidelment, sense parar, incansable,

s'esforça per això: **Estic amb vosaltres i intercedeixo per cadascun davant el meu Fill.** El seu *Fiat*, el seu *Sí* al Pare no és limita en aquest o aquell episodi de la seva vida: ressona ahir, avui i sempre; està inscrit en l'eternitat perquè està amagat en Déu i custodiat en Ell! I nosaltres? S. Lluís Mª de Montfort ens invita a entrar en aquest misteri d'amor cridant-nos a una devoció a Maria que sigui *interior, tendra, santa, constant, desinteressada* (Tractat de la vera devoció a Maria, tesi 106-110). Mirem de no ser tan estúpids que no reconeguem el temps de la seva presència entre nosaltres, aquest temps especial de gràcia i espavilem-nos per no deixar-nos atrapar imprevistos el dia del retorn gloriós de Crist. No importa que estiguem encara o no, en aquest cos mortal, quan Ell tornarà; en el judici de Déu, ¿no tindrà algun pes la qualitat de la nostra espera del seu retorn? Veniu, Senyor Jesús, veniu aviat a salvar-nos! Veniu, per la poderosa intercessió de Maria, vostra i nostra Mare! *N.Q.*

Les devocions populars: *senders cap al Cel*

L'any 1346 santa Brígida de Suècia va rebre, en unes revelacions del Senyor, una sèrie d'oracions que calia resar cada dia durant dotze mesos. Però realment, n'hi ha prou de dir unes fórmules cada dia per obtenir les gràcies promeses per Déu? El Senyor, pot usar la mesura humana del *Jo et dono si tu em dones*? Des d'aquest punt de vista aquestes formes de devoció amaguen un gran perill de reduir la relació personal amb Déu a un formalisme i, aleshores l'esperit queda sufocat per les paraules *preconfeccionades*.

Per tant és que hem de descartar aquestes pregàries que, amb tanta sol·licitud, el Senyor s'ha dignat ensenyar-nos a través dels místics i els sants de tots els temps? Que cadascú ho valori en la pròpia consciència. Però hem de veure-hi un valor pedagògic lligat a aquestes pregàries vocals perquè ens fan entendre, primer de tot, que no és possible créixer espiritualment si no trobem temps per dedicar-lo a Déu cada dia. És un camí. **I el punt d'arribada és un diàleg íntim amb Déu**, assaborir la seva presència, una proximitat que no necessita paraules; així les fórmules són com formalitats per iniciar un discurs quan trobem un amic i no sabem ben bé què demanar-li i explicar-li encara que sentim que desitgem passar hores amb ell. És un camí... *C.F.*

EXPERIÈNCIES D'ÀFRICA

“Molt estimats,

a l'ECO de Maria Reina de la Pau, el butlletí que distribueixo des de fa anys en diverses comunitats veïnes, en algunes pàgines lleigeixo testimonis de persones que han visitat terres llunyanes i n'escriuen les pròpies sensacions i experiències viscudes sobre la marxa. Doncs bé, jo he tornat fa poc, després d'un mes de voluntariat lligat a un projecte de treball desenvolupat a la República Centrafricana, i, precisament, en una missió catòlica a la perifèria de Bangui que n'és la capital. Puc afirmar que aquesta nació és una de les més pobres de l'Àfrica, per manca de mitjans i plans de desenvolupament, i per la seva posició geogràfica que no té sortida al mar; que ha de lluitar cada dia no únicament per viure sinó que, ben sovint, amb prou feines per poder sobreviure.

No existeix una prevenció sanitària, la mortalitat és elevada a causa del massa conegut virus de la SIDA. L'estat no intervé, l'escola - allà on n'hi ha -, s'ha de pagar, en conseqüència l'analfabetisme està molt estès. Realment sembla que sigui una terra sobre la qual pesi el destí de ser perennement “tercer món”. No obstant, la gent que hi viu està desitjosa d'aprendre, de relacionar-se amb els altres: existeix un bon sentit en aquestes persones! La fe cristiana està arrelada en una part del territori sobretot gràcies a l'obra dels Pares Missioners i de les religioses combonians que he trobat i que exerceixen la seva missió cristiana als pobles de l'interior dels boscos, amb moltes dificultats.

Crec que ja és l'hora d'adonar-se del que passa en aquestes parts del món, on no existeix, com deia, cap prevenció, falten hospitals i tutela de la persona; on els governs existeixen només sobre el paper i es preocupen poc o gens dels seus habitants; on hi regna la corrupció, la inèrcia i la ignorància. Tots hauríem de recordar-nos que les persones, encara que tinguin una pell o siguin d'una ètnia diferents, experimenten les mateixes sensacions nostres: si jo tinc mal de cap, sé què haig de fer per alleujar el dolor, en canvi, hi ha persones que no troben l'aspirina o no se la poden permetre! El contacte directe amb certes pobres del món, ha suscitat en mi un nou sentit d'apreciació de la vida de sigui qui sigui, com ens ho indica l'Evangelí.”

Dino Forte

El sacerdoti en primer pla

Maria com a Mare de tots els sacerdots

En el context de l'any sacerdotal voldria parlar de la relació entre la Mare de Déu i el sacerdoti. És una relació profundament arrelada en el misteri de l'Encarnació.

Quan Déu va decidir de fer-se home en el seu Fill, necessitava un “sí” lliure d'una seva creatura. Déu no actua mai contra la nostra llibertat. I succeeix una cosa verament extraordinària: Déu es fa dependent de la llibertat, del “sí” d'una creatura seva; espera aquest “sí”. Sant Bernat de Claravall, en una de les seves homilies, ha explicat d'una manera dramàtica aquest moment decisiu de la història universal, en què el cel, la terra i Déu mateix esperen què dirà aquesta creatura.

El “sí” de Maria és, per tant, la porta a través de la qual Déu ha pogut entrar en el món fent-se home. Així Maria queda realment i profundament implicada en el misteri de l'Encarnació, de la nostra salvació. I l'Encarnació, el fer-se home del Fill estava encaminat, des de l'inici, al do de si mateix; al donar-se amb molt amor en la Creu, per fer-se pa per la vida del món. Així **sacrifici, sacerdoti i Encarnació van junts i Maria està al centre d'aquest misteri**.

Anem ara a la Creu. Jesús, abans de morir, veu la Mare al peu de la Creu; i veu el fill dilecte i aquest fill dilecte és una persona, una persona molt important, però és més: és un exemple, una prefiguració de tots els deixebles estimats, de totes les persones cridades pel Senyor, per ser “deixebles estimats” i, per consegüent, d'una manera particular, també els sacerdots. Jesús confia la seva Mare a la cura del deixeble. Però diu també al deixeble: “Aquí tens la teva mare” (Jn 19,27). L'Evangelí ens diu que des d'aquest moment sant Joan, el fill predilecte, “la va acollir a casa seva”. Però el text grec és molt més profund, molt més ric. Podem traduir-lo així: va acollir Maria en l'íntim de la seva vida, del seu ésser, en la profunditat del seu ésser.

Acollir Maria no és una cosa externa, significa introduir-la en la dinàmica de tota la pròpia existència i en tot allò que constitueix l'horitzó del propi apostolat.

El Concili Vaticà II invita els sacerdots a mirar Maria com el model perfecte de la seva existència, invocant-la “Mare del summe i etern Sacerdot, Reina dels Apòstols, Auxili dels preveres en llur ministeri”. El sant rector d'Ars, en qui pensem particularment en aquest any, repetia sovint: “Jesucrist, després d'haver-nos donat tot el que ens podia donar, encara vol fer-nos hereus d'allò que té de més preciós, és a dir, de la seva santa Mare”. Això val per a tot cristià, per a tots nosaltres, però, d'una manera especial, per als sacerdots.

Preguem perquè Maria, en tots els problemes del món d'avui, conformi tots els sacerdots segons la imatge del seu Fill Jesús, dispensadors del tresor inestimable del seu amor de Pastor bo.

Benet XVI (De: Audiència general)

UNA VEU QUE CRIDA

“L'ensenyament que el sacerdot està obligat a oferir, les veritats de la fe, han de ser interioritzades i viscudes en un intens camí espiritual personal. La veu del sacerdot sovint podria semblar ‘la veu d'un que crida en el desert’ però precisament en això consisteix la seva força profètica: en no ser mai homologat ni homologable a cap cultura o mentalitat dominant, sinó en el mostrar l'única novetat capaç d'obrar una autèntica i profunda renovació de l'home, és a dir, que Crist és el Vivent, és el Déu proper, el Déu que obra en la vida i per la vida del món, i ens dona la veritat, la manera de viure.”

“El sacerdoti ningú no el pot escollit per si mateix, no és una manera d'arribar a una seguretat en la vida ni per conquistar una posició social: ningú no se'l pot donar ni buscar per ell mateix. El sacerdoti és resposta a la crida del Senyor, a la seva voluntat, per esdevenir anunciador no d'una veritat personal sinó de la veritat del Senyor”.

Benet XVI (d'una homilia)

Aquell home del Sant Sudari

de Stefania Consoli

Es forma la fila per entrar. Llarga, ordenada i, a mesura que t'hi acostes, es fa més recollida i silenciosa perquè és solemne el moment en què es mira, a la distància de pocs metres, el llençol que va embolcallar Jesús després de morir i que hostatja, entre les fibres del teixit de lli mil·lenari, els trets del seu cos, els senyals de la seva Passió, la crònica de la crucifixió.

A la distància de deu anys des de que es va mostrar l'última vegada -en ocasió del jubileu del 2000- ha estat exposat novament al públic, el **Sant Sudari**, la relíquia més important de la cristiandat (Torí, 10 abril - 23 maig).

Hi ha hagut una aflluència increïble de pelegrins d'arreu del món per veure amb els propis ulls **aquell home** que ha deixat miraculosament els seus trets sobre un tros de tela, una fotografia perfecta -en negatiu- d'una manera encara ignorada. El Déu *nat de dona* té uns trets precisos que es deixen mirar per venir a l'encontre de la nostra necessitat de visualitzar el Misteri sense recórrer a la imaginació que podria allunyar-nos de la veritat.

Jesús té un rostre, Jesús té un cos i nosaltres el podem contemplar. És una gràcia que no podem fer res més que agrair. Impressiona profundament veure la realitat de la martirització del cos de l'Anyell: cops de flagell per tot arreu; no ha quedat ni un centímetre de pell il·lès, una veritable carnisseria.

La mesura del dolor que Crist va viure sense dir ni una paraula queda explicat pels reguerons de sang que davallen dels punts en què claus i espines han traspasat sense pietat, la innocència de la carn, la mateixa que Ell havia rebut de Maria, la Mare immaculada. El Crucificat no és únicament un relat, el Sant Sudari el fa actual... Però hi ha alguna cosa més unida a la Passió, en aquella tela blanca (que malauradament ha sofert cremades i taques en un antic incendi). És la Pasqua del Ressuscitat, aquella energia increïble de vida que desprenent-se del cos inert de Jesús es va projectar sobre la tela i va quedar fixada allí per sempre. Potència de vida, potència de llum, esplendorosa força de resurrecció (segons alguns estudis publicats fa poc, un llampec de llum va irradiar, sobre el teixit, una imatge que la ciència encara avui no aconsegueix ni reproduir, ni explicar...).

Quan te'n vas, et queda a dins una presència viva que et segueix a tot arreu i et recorda que **Jesús és el Vivent**, ara, com aleshores, i et demana de viure cada instant amb Ell perquè el llambreg del seu rostre es pugui reconèixer en el nostre; per-

què, com el Sant Sudari, també nosaltres puguem ser una *evidència* de la Veritat: imatges visibles d'*aquell home*, que va morir i va ressuscitar perquè sigui sempre Pasqua per a la humanitat.

“Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i també n'és testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen”.
(Fets dels Apòstols 5,29)

“Qui ets per a mi?”

Per a mi, veure el Sant Sudari és com trobar Jesús en el moment en què el va trobar Maria de Magdala, el matí de Pasqua en el jardí, sabent bé que *“és el Senyor”* i no un altre (...).

En el Sant Sudari contemplem el fet que

“l'Autor de la vida” (Fets 3,15) es va fer home; el fet que el *“Verb de la vida”* (1 Jn 1,1) s'ha fet carn nostra; el fet que la vida de cada home no serà abandonada als inferns. D'allò que va passar sense testimonis a la casa de Natzarete, d'allò que va passar sense testimonis en el sepulcre de Jerusalem, ara nosaltres en som testimonis, ja que el cos del Sant Sudari és el cos concebut en Maria a Natzarete, és el cos nascut d'Ella a Betlem, és el cos ressuscitat d'entre els morts a Jerusalem (...).

Mentre la nostra intel·ligència intueix que el misteri del Sant Sudari remet ineludiblement al misteri mateix de Crist, d'una banda en quedem fascinats amb la confir-

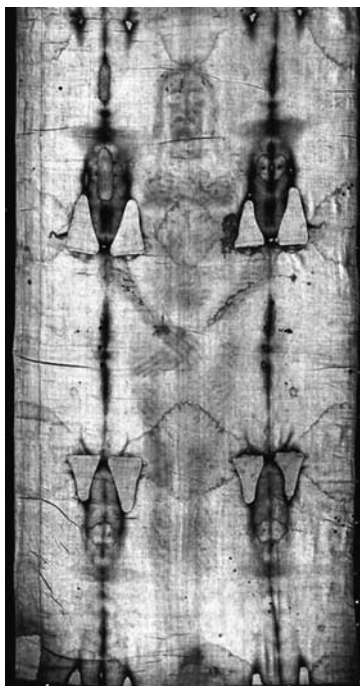
mació que el Sant Sudari té el poder de tocar les cordes més profundes de la persona humana, de l'altra, no gosem fer l'única cosa que transformaria l'admiració de la ment en la joia d'un autèntic encontre amb el Senyor ressuscitat i viu, és a dir, respondre en tota veritat i llibertat a la pregunta de fons real: *“Qui ets per a mi?”*

P. Angelo Favero

“Una unció silenciosa, imperceptible, amagada, ens fa assaborir la vida de Déu en la intimitat del nostre esperit. Això ens prepara per obrir-nos, com un brot a la primavera, de la llavor de la resurrecció plantada en nosaltres el dia de Pasqua, llavor de vida nova, llavor d'alliberament.

Un gran so va caracteritzar la primera Pentecosta. El silenci acompanya la Pentecosta perenne que ritma l'obertura gradual de les ànimes que es lliuren contínuament al toc de Déu.”

Tania Motta

Un místic: el cristià de demà

“El cristià de demà serà un místic, un home que haurà fet experiència d'alguna cosa, o no serà”, diu el gran teòleg alemany Karl Rahner. Medjugorje ¿ha esdevingut potser, en els designis del Cel, una escola de mística per a l'Església i per a tota la humanitat? La urgència d'aquesta pregunta emergeix a Medjugorje després de cada seriós encontre amb joves que han redescobert “el centre de llur vida”.

En el nostre temps, sovint, s'abusa de la mística. Qualsevol mena d'aberrant anomalia de l'esperit humà queda empaquetada i immersida en el mercat amb el nom de “mística”. Amb penes i treballs, s'arriba a trobar un camp en què la mística no hi trobi un espai. Ara es considera com la superreligió, l'última i la més essencial.

En resum, hi ha *místiques* de tota mena...

Experimentar el Misteri

En el tema de la mística, lligada a l'esdeveniment de Medjugorje, és important considerar el criteri que discerneix la mística cristiana. La mística es pot considerar una **“experiència de Déu en la intimitat del propi ser”**. Es tracta d'una relació “d'unió” amb Déu, es tracta d'una experiència plena de misteri amb Déu. Mística és l'encontre amb aquell en el qual es creu. La veritable mística està centrada en l'amor.

L'amor, el que és viscut, constitueix l'objectiu dels principals missatges de Medjugorje. La mística cristiana, a més, posseeix una particularitat digna de ser coneguda, és la de ser radicalment oberta.

Només, en una radical obertura, es fa l'experiència de Déu.

La condició indispensable per pertànyer al Grup de pregària a Medjugorje -guiat per la Verge a través dels missatges donats a la Jelena- és l'abandó total, l'obertura total a Déu. Mística no significa tranquil·litat.

A Medjugorje es parla sempre de camí. Medjugorje no és un punt d'arribada, és sempre una crida, una sol·licitació, un constant recomençar, una contínua i confiada pregunta del grau de la pròpia personal disponibilitat a l'acció de Déu en l'ànima (...).

Vident enmig dels cecs

El místic és com un vident enmig dels cecs: ell viu la veritat real. Al contrari, el no místic és com un peix en un aqüari. El limitat espai d'aigua constitueix el seu món. Està content d'estar-hi ja que no en coneix un de millor. No sap que existeixin llacs, mars, oceans, vastos continents, una infinita varietat de creatures... A través del vidre del seu aqüarium entreveu la silueta de sers humans, se n'aparta espantat perquè no en comprèn la natura, ignora l'existència de formes més desenvolupades de vida, no pot comprendre.

D'aquesta manera es contraposen el místic i el no místic. L'un és ben conscient de tals diferències, l'altre no, i persevera satisfet i saciat en el seu aïllament artificial. Però el místic cultiva l'esperança que ell també, el no místic, un dia obtindrà la gràcia de superar les parets de l'aqüari per conquistar la indescriptible i il·limitada riquesa de l'altre món, per ser introduït en el “Misteri de l'amor”, en la felicitat de la vida divina (...).

Punts de referència per al món

El món de demà no s'escollarà el cristià individual, sinó que es dirigirà als místics i comunitats cristianes que hauran descobert el camí vers els infinits espais de l'experiència de Déu.

Els místics viuen una relació sana i impertorbable amb el món (...). Un cristià doncs, que, tot i viure en el món, no hi pertany... En això ens invita la Mare de Déu a Medjugorje.

Medjugorje és el nou èxode, en aquest naixent mil·lenni, a obrir-se un camí amb ànim, a deixar-se a l'esquena seguretats enganyoses per anar a l'encontre de Déu i fer-ne l'experiència; l'experiència de l'*etern amor*, per avançar armats de vigor cap a "la terra promesa" (*el futur*) on flueixen llet (*la vida*) i mel (*l'esperit*), i a on el destí de la humanitat es fa més proper al seu acompliment.

Alfons Sarrach

(de: "Il cammino profetico di Medjugorje" Ed. Ancilla)

Maria al Cenacle

"Tots unànimement celebraven les hores de pregària, amb les dones, amb Maria, la Mare de Jesús, i els germans d'Ell" (Fets 1,14).

En aquest quadre sobresurt la persona de Maria, l'única que s'hi recorda amb el propi nom, a més dels apòstols: Ella representa un rostre de l'Església diferent i complementari respecte del ministerial o jeràrquic. La frase de Lluc cita la presència, en el cenacle, d'algunes dones, manifestant així **la importància de la contribució femenina en la vida de l'Església des dels orígens**.

Aquesta presència es situa en una relació estricta amb la perseverança de la comunitat en la pregària i, amb la concòrdia. Aquestes característiques expressen perfectament dos aspectes fonamentals de la contribució específica de les dones en la vida eclesial. **Més propensos a l'activitat externa, els homes necessiten l'ajuda de les dones per ser portats a les relacions personals i per progressar vers la unió dels cors.**

"Beneïda entre totes les dones" (Lc 1,42), Maria assumeix d'una manera eminent aquesta missió femenina. Qui millor que Maria fomenta en tots els creients la perseverança en la pregària? Qui millor que Ella promou la concòrdia i l'amor?

Joan Pau II

Audiència general, 6 setembre 1995

"De Maria aprenem que *cal estar oberts a la novetat per acollir la unció de l'Esperit*. No es pot demanar a l'Esperit que ens renovi, que ens guiï, que ungeixi amb el seu Amor tot el nostre ser i, a la vegada, romandre tancats als seus impulsos que empenyen cap a la novetat. Aquest punt és molt important per viure una vida espiritual que no es conforma a la mentalitat d'aquest segle, sinó que es transforma modelant el propi pensament amb el de Crist (cf Rm 12,12)". **A.G.**

Es reneix de Dalt!

de Antonio Gacioppo

Nicodem era un fariseu del temps de Jesús. Un home culte i, tanmateix, capaç d'humilitat, per tant, capaç de buscar, en la nit de les seves incerteses, la veritat d'Aquell que tots en deien un *Mestre vingut de Déu*. Una sèrie d'interrogants, de perplexitats en la temptativa de comprendre... "Heu de reneixer de dalt", sent que Jesús li respon amb fermesa (Jn 3,7).

Però què significa aquesta invitació que avui val també per nosaltres? Què hem de fer realment? En aquestes paraules ens sembla tornar a escoltar la crida incessant que, a Medjugorje, la Mare de Déu, repeteix a cadascun de nosaltres: *Estimats fills... us invito tots a la conversió*". Sense aquesta conversió, que és un veritable renaixement de dalt, és difícil comprendre els temps que vivim.

El Senyor Jesús ens ha donat la possibilitat de reneixer de dalt a través de la seva Mare. És Ella qui ens immergeix en l'amor del Pare i del Fill per regenerar-nos en la nostra dignitat de fills de Déu. El perdó i la pau són els primers fruits que s'experimenten. Tot el fragment de l'Evangeli que acabem de citar (Jn 3, 1,21) ens ofereix punts de partida importants que poden ajudar-nos a posar més atenció a allò que la Mare està "obrint i generant" a través dels seus fills que es donen a Ella incondicionalment: "Et dic amb tota veritat: ningú que no neixi de dalt no pot veure el Regne de Déu" (Jn 3,3).

El punt de partida de tot renaixement és morir a si mateix per ser generats per l'Esperit Sant. Generalment qui ve a Medjugorje hi arriba amb el pes de la pròpia creu (o prova) i, immancablement, la Mare fa sentir la seva presència i la seva consolació. Però no es para aquí. L'al·luejament, la gràcia que Maria ens dona, són l'ajuda que ens permet de fer un pas més profund: morir a nosaltres mateixos.

Precisament són les creus allò que ens espolia i ens despulla; d'aquesta manera estem obligats a buscar el que és verament essencial per viure en lloc de sobreviure.

Trobar la Mare és trobar-se a si mateix en la veritat, però, sobretot, és ser abraçats per l'amor matern de Déu que ens estima tal com som i en el seu amor ens regenera, ens guareix, ens allibera...

Medjugorje no és fugir de la creu, més aviat és pujar-hi com ens ho ha ensenyat el Fill de Déu i, Ell mateix ho ha fet.

Medjugorje és acceptar la creu *per, amb i en l'amor* de Jesús: morir restituint-ho tot a les mans del Pare i entrar en el silenci immaculat de Maria. No un silenci qualsevol, sinó un silenci immaculat, on tota remor que neix del nostre jo ferit s'encalma amb la fe, l'esperança i, sobretot, amb l'amor.

El que s'experimenta és una cosa indescriptible, és la resurrecció. Perquè allò que mor a la creu és només l'home corruptible, el pecat, el superflu; és l'alliberament de la mossegada de Satanàs! Si en les proves estem oberts a Déu i busquem la comunió amb Ell, l'Esperit Sant ens genera com a creatures noves i ens dona la seva vida, la

seva llum, una comprensió nova de les seves lleis i una nova mirada sobre tota la creació. Tot això s'inclou en el baptisme i Maria ensenya, en la seva simplicitat, que si volem reneixer de Dalt i permetre que l'Esperit Sant manifesti la seva omnipotència, és indispensable lliurar la pròpia vida a Déu a través del seu Cor Immaculat i treure de nosaltres tot allò que obstaculitza el triomf de la vida del Ressuscitat.

Però hi ha un altre aspecte que cal prendre en consideració: Maria ens fa reneixer en el projecte de Déu. Això ens obliga a sortir de l'egoisme (com és el desig de doblegar Déu a la nostra voluntat), de tota falsa interpretació de Déu, i ens col·loca en la comunió del cos místic de Crist. Sense aquesta obertura interior als espais infinits de Déu correm el risc de sufocar la gràcia en el devocionisme i viure una espiritualitat que aboca *vi nou en botes vells*.

Quan s'és tocat per la gràcia de Déu tota la persona queda implicada en una novetat que l'Esperit Sant revela a l'ànima a poc a poc. Com ho ha estat per Maria, així ho serà per cadascun de nosaltres, segons la nostra originalitat.

La conversa de Jesús amb Nicodem arriba a un punt en què és necessari sortir de tota forma d'estretor mental: "No t'estranyis si t'he dit: heu de néixer de dalt. El vent bufa allà on vol; en sents la remor però no saps d'on ve ni on va. Semblantment passa amb tothom qui ha nascut de l'Esperit" (Jn 3,8). Són paraules fortes que xoquen amb els nivells estacionaris i passius en una ànima o un grup. Quan Maria va escoltar l'anunci de l'àngel es va obrir a la novetat, a una generació que va més enllà de les lleis humanes. En aquesta seva obertura la Verge Maria va ser fecundada per l'Esperit; cada seu "sí" va ser sempre espontani, virginal, obert al misteri de Déu.

La invitació de la Reina de la Pau - parar-se en una actitud d'escolta i de pregària per poder comprendre la seva vinda i el projecte de Déu en aquell lloc sant -, és sempre actual i reclama d'a prop aquelles paraules de Jesús als seus deixebles a Getsemani "Pregueu per no caure en cap temptació" (Lc 22,40). Les temptacions són múltiples. També sobre aquest punt l'Evangeli que estem comentant és molt clar: "Allò que ha nascut de la carn és carn; i allò que ha nascut de l'Esperit és esperit" (Jn 3,6), per això és importantíssim aprendre a discernir allò que neix de l'Esperit de Déu d'allò que neix del propi jo. Maria Santíssima ens ha ensenyat que aquest discerniment es fa, cada dia, donant-ho tot a l'Esperit Sant i permetent que la seva llum il·lumini el nostre jo per alliberar-lo del propi interès, de l'egoisme i, sobretot, de la por de perdre la pròpia vida.

Estem en un temps litúrgic il·luminat per la llum de la Pentecosta. Demanem a la Mare Immaculada que ens ajudi a fer més espai a l'Esperit del Senyor ressuscitat, en la nostra vida. Ella ens ha donat senzills instruments, a través dels quals podem immergir-nos en l'acció poderosa de l'Esperit per esdevenir noves creatures, conscients que Maria és amb nosaltres com a Mare, formant el nou poble sacerdotal, desvetllat i renaixent de dalt, per a una *nova Pentecosta* que, en el silenci de les nostres ànimes, el Pare ja està preparant. *

Aquella gràcia

Ha arribat arreu del món la notícia que aviat una **Comissió internacional del Vaticà** iniciarà una investigació sobre els fets de Medjugorje. El comunicat oficial específica que això es farà “en rigorosa reserva”. Les xifres amb què els encarregats hauran de comptar són molt altes: vint-i-nou anys d'aparicions, milions de pelegrins, milers de missatges, innombrables conversions i qui sap quantes crides a la vida consagrada, a la vida donada, a la vida ressuscitada... Aquesta és una dada que ja es evident per a molts; ja se sap que els números, no són una opinió (i potser són precisament allò que crida més l'atenció). Ara bé, més aviat s'haurà de valorar la **qualitat de la gràcia** que ha transfigurat la vida de molts, una gràcia que no s'accontenta desvetllant la fe de les ànimes, sinó que vol **portar a la profunditat de la vida de Déu**, a la plena comunió amb la Santíssima Trinitat, a la consciència viva de ser fills de Déu i *per això hereus...*

Medjugorje porta indeleblement el segell

de la Mare i, com a tal, s'imprimeix en els fills d'una manera directa, immediata i no mediatitzada per la racionalitat que caracteritza el gènere masculí. En paraules pobres: no passa per la ment sinó que neix del cor lliure d'una creatura que s'ha

adherit a Déu sense càlculs, sense complicades valoracions, senzillament dient “sí”, per fe i per amor.

Amb aquesta mateixa immediatesa, a Medjugorje, Maria comunica *aquella* gràcia: una llet espiritual que es vessa en nosaltres i ens nodreix, ens fa créixer, ens fa esdevenir adults en la fe sense afeixugarnos amb preguntes sobre el com i el quan... Només ens explica el perquè: “*Vosaltres no esteu conscients del gran amor amb què Déu us estima. Per això Ell em permet d'estar amb vosaltres, per ajudar-vos a trobar el camí de la pau...*” (mis. 25 març 1988).

La millor manera per testimoniar l'immens valor de Medjugorje en aquest temps, no serà, doncs, fer operacions de ‘make-up’ per mostrar-se en la millor i més elegant forma segons els canons humans (potser amagant *sota la taula* allò que no volem deixar veure perquè ho considerem *impresentable*), sinó viure amb apassionada convicció *aquella* gràcia allí on cadascú es troba.

I la mateixa gràcia es comunicarà a través dels invisibles canals de l'Esperit. Qui desitgi comprendre-la, només haurà d'acollir-la simplement, amb ànim disponible i sincer. No serà difícil valorar-ne l'abast.

Testimonis o perennes visitants?

Durant aquests anys, arreu del món, s'han escrit milers de pàgines sobre Medjugorje: cròniques, relats, investigacions, reflexions -algunes d'elles, molt profundes- des del punt de vista espiritual i teològic.

En teoria, hauríem de ser un poble ja ben format, conscient de la importància d'aquest esdeveniment, per poder testimoniar, amb maduresa i responsabilitat, els anys transcorreguts amb la Reina de la Pau.

Hauríem de resplendir com estrelles en la foscor d'una humanitat confusa, sovint privada de punts de referència, d'ideals constructius, replegada sobre si mateixa. Al cap d'anys de fer camí és ja el temps de la collita. Si els fruits són realment madurs seran convincents i donaran raó de la gran dedicació de la Mare de Déu i de tots el que, per Ella, han ofert la vida, la reputació, i tantes altres coses...

Tanmateix cal fer sempre atenció al risc d'aturar-se a la superfície, i quedar-se als nivells inicials de la descoberta.

Si al cap de 29 anys encara i hi ha cares noves a Medjugorje significa que algú ha estat eficaç en donar-ne testimoni i els ha donat la justa direcció; la sorpresa és sempre nova! Però nosaltres no ens aturem en els entusiasmes de primera hora, no permetem que visites ràpides i superficials ens facin quedar a la perifèria. La Mare de Déu ha vingut a prendre'ns per conduir-nos per un llarg camí de conversió, de guariment, de santificació; un camí que té diferents etapes, recorreguts de tota mena: costeruts, planers, relliscosos... però cal perseverar fins al fons, sobretot quan ens trobem en la prova.

Cal convicció, cal fidelitat, també quan allò que havíem esperat sembla que hagi fracassat o s'hagi ensorrat. Cal romandre interiorment lliures de qualsevol conclusió humana per poder ser, nosaltres, el do que Maria desitja oferir avui a l'Església: persones que saben fiar-se de Déu, segures que Ell condueix tota cosa a la perfecció; persones que, de tot cor, estan disposades a deixar *allò vell* i acollir *allò nou* que l'Esperit contínuament ens posa al davant.

“Qui va a Medjugorje per veure alguna cosa podria estalviar-se els diners del viatge i quedar-se a casa. Però qui hi va per avançar en el camí vers la veritat, vers l'aprofundiment de la pròpia interioritat pot estar segur que Déu, havent-lo cridat, no l'abandonarà.

Quan, al vespre, el sol se'n va a la posta a Medjugorje i el cel es vesteix sobre les muntanyes amb els matisos de l'amor, qui prega sap que està molt a prop del terme dels seus somnis més íntims, de l'Amor Etern. Aquest és el missatge de Medjugorje per a aquest mil·lenni i per a tots els temps”.

Alfons Sarrach

de: “Il cammino profetico di Medjugorje”
(Ed. Ancilla)

L'Únic

Ja era gairebé a la caixa per pagar.

Anava seguint la fila distretament quan, sense voler-ho, sento la conversa entre dos dependents: “Al matrimoni potser també hi arribo jo, però a l'església no hi entro!”, diu el xicot amb decisió. La seva companya, una mica sorpresa, respon amb simplicitat: “Per què, com és això?... només es tracta d'un matrimoni!” “No, jo no hi puc entrar...” acaba el noi. I res més.

Pago i me'n vaig.

Però hi ha alguna cosa que no em deixa estar en pau. En realitat no m'accontento amb la resposta captada així com per pura casualitat. Per què aquell noi no “pot entrar” a l'església? Què o qui li ho impedeix? És la seva consciència que l'acusa d'eventuals culpes? És una presa de posició contra les institucions eclesials? És l'elecció d'altres *esperits* que hi ha en ell que podrien “reaccionar” al contacte amb la gràcia? O alguna altra cosa que no sé?

Continuava preguntant-m'ho però no trobava una resposta. No hauria pogut. Resta en la intimitat d'aquell noi.

Però jo no quedava tranquil·la: ¿com es fa per quedar-se a “fora” mentre a “dins” hi ha l'Únic que no veu l'hora de trobar-nos per donar-nos tot bé? L'Únic disposat a cancel·lar tota acusació que pesi com el plom sobre les nostres culpes? L'Únic que ha suportat la infàmia de la creu per esmicolar la formalitat rígida del Temple i restituir la dignitat als últims, als petits, als repudiats? L'Únic que, amb una simple mirada, feia fugir els dimonis d'aquells que en patien el domini? ... Si tot això és veritat, què hi ha de fer aquell noi a “fora” de l'Església?

La resposta és seva.

Jo només tinc una pregària: “Fes, Senyor, que, en aquella vorera, el noi pugui adonar-se de l'Únic que el trobarà a fora del portal: en el gel de la seva indiferència, en la mossegada de les seves pors, en les espines dels seus prejudicis, en l'infern que l'oprimeix...”

“Aleshores, Jesús se'l mirà amb afecte” (Mc 10,21). Però, per què és l'Únic el qui surt, mentre els altres es queden còmodament al sofà? Potser només és això el que hem de preguntar.

Es viu només d'amor

Hi ha dos motius pels quals mirem als ulls una persona. Per descobrir alguna cosa amagada rere el vel de les aparences o bé per comunicar, sense paraules, alguna cosa important que portem dintre. “Jesús, se'l mirà, i l'estimà...”, acabem de llegir. En l'evangeli de Marc també hi trobem la història d'un jove, però aquesta vegada es tracta d'una recerca i nod'una fugida. Demana a Jesús unes indicacions per al seu futur i el Mestre, amb la mirada, li ofereix allò que val més que tota possible petició: l'amor.

Sense amor es mor. Millor dit, s'arriba sobreviure perquè les funcions vitals estan

TESTIMONIANT...

Fiar-se sempre del Senyor!

actives, però estem buits de dins, desmotivats, sense llum, sense impulsos creatius... L'amor ens fa persones, ens diu que som importants, ens referma si estem insegurs, ens fa de mirall si ja no comprem qui som... L'amor dona color al nostre dia que, sovint, ens apareix en blanc i negre, trenca la solitud que deixa àrid el cor i restitueix el somriure als rostres apagats i avorrits.

Avui dia, això és el que necessitem més que mai. No busquem altres remeis perquè són ficticis, transitoris, s'esvanixen aviat: així que s'apaguen els reflectors que fan llum a la sensació del moment, estem igual que abans i sense perspectives...

“Estimats fills, reflexioneu sobre allò que és humà i sobre tot allò que no us permet seguir el meu Fill, les coses pas-satgeres, les imperfeccions, les limitacions i, després, penseu en el meu Fill, en la seva divina immensitat...” (Mis. del 2 abril 2010 a la Mirjana).

L'Amor ens ha creat i tornem a Ell com un riu de ple a ple, empès per corrents que no es poden aturar perquè estan inscrits en el nostre mateix ser de creatures:

“Estimats fills, avui us invito a estimar amb tot el vostre cor i amb tota la vostra ànima. Pregueu per rebre el do de l'amor, perquè quan l'ànima estima atreu el meu Fill a ella. El meu Fill no refusa els qui el criden i desitgen viure segons Ell. Pregueu pels qui no comprenen l'amor, que no comprenen què significa estimar. Pregueu perquè Déu sigui per a ells un pare i no un jutge. Fills meus, sigueu els meus apòstols, sigueu el meu riu d'amor. Us necessito...”

Aquestes són les paraules que la verge Maria va dir a la Mirjana el dia del seu aniversari, el 18 març proppassat. Senzilles, directes, més que comprensibles. Però, tot i que és fàcil d'entendre la invitació de la Mare, és més difícil de realitzar-la en la nostra vida, perquè som egoistes, qui més qui menys...

Però es pot pregar per obtenir el do de l'amor! D'aquesta manera aconseguirem veure Déu en els altres, on Ell es manifesta d'una manera única i irrepetible. Contemplem-lo. Escoltem-lo. Deixem, amb respecte, que sigui lliure de ser Qui és, sense intentar canviar-lo, sense voler-lo segons les imatges que ens fem d'Ell. I serem el riu d'amor que dona sentit i pau a qui es pensa que Déu és jutge i no pare! *

Visc la meua jornada com si estigués als llimbs, amb l'esperança de trobar allò que he oblidat, allò que no sento ja meu; aquella mancança que m'ha portat al límit, al caire de l'esgotament nerviós, aquell sentit constant de buit, que et desgasta... poc a poc... **Què és el que estic buscant?** Què és el que m'ha donat la força de reaccionar, què és el que m'ha fet respirar tot i estar completament enfonsat?

Es prepara la maleta, no es pensa... es marxa. Demano de conduir. Trobem boira, gel, vent, pluja torrencial... el meu estat d'ànim reflectit fidelment per la naturalesa del mes de gener.

Medjugorje! Així que els meus peus toquen a terra m'envaeix un sentiment de pau fins a la ment. Quedo sorprès, callo. Miro els somriures que m'arriben de persones desconegudes mentre m'acullen a la casa que m'hostatjarà. Sense desvestir-me m'estiro al llit i m'adormo, esgotat, després d'onze hores de viatge.

AMB ELS BRAÇOS OBERTS

Encetem un nou dia. Segueix plovent. Es fa fosc molt de pressa. Ens dirigim a l'església, imponent, amb els seus dos campanars. Anem més enllà. Una clariana. Una multitud de bancs atreu la meua curiositat. I allí s'alça, imponent, amb els braços oberts que et transmeten immediatament el sentit de l'abraçada, el Crist ressuscitat... Un fort sentit de pau m'envaeix... Insinuo un somriure, meravellat, feliç, per un breu instant...

Plou encara, i la meua ment està massa enfosquida per comprendre què passa realment en aquell lloc. Entrem a l'església, missa en croat. Estic encara allí amb els meus pensaments que no se'n van, amb els ulls baixos. De retorn es sopa, somriures encara, m'esforço per respondre-hi però continua “plovent”.

ETS TU?

L'endemà ni tan sols miro a fora de la finestra... Ja ho sé. Plou. Es va a missa, en croat també. A mi em ressona com un brunzit dins al meu cap, un mormoleig incessant. Més tard, a la tarda, en un moment de senzilla pregària prop d'un bloc de pedra on hi ha un “Anyell immolat” esculpit, tanmateix passa alguna cosa... Un llampec, un tall profund, una carícia sincera... de qui? Em pregunto... a mi? Per què? Estic trasbalsat d'aquella fulminació física, com una espasa que et traspasa de cap a peus, però no una espasa que et provoca dolor sinó una espasa que et provoca pau. Com és possible? Déu? Ets Tu?... continua plovent.

AMB LA “E” MAJÚSCULA

L'endemà, però, veig la sortida del sol allà, a la llunyania. El respiro dins meu i tinc la impressió que no sóc jo que m'acosto sinó que és un venir-me a l'encontre... “Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli” diu el salm que escolto a la missa i, una esgarripança em puja al llarg de l'esquena... una esgarripança agradable, una altra carícia... i, de cop i volta, em ve el desig de llegir alguna cosa de la Bíblia. Encuriós per aquestes casualitats (com sempre ho he

considerat fins ara). Passo la tarda a l'habitació, em lleigeixo tot el Gènesi... nosaltres som fills seus! Ell ens estima, ens prova sempre, però ens Estima, amb la E majúscula. Gairebé bromeja amb Abraham colpit pel fet d'estar disposat a sacrificar el seu fill per a Ell, sembla que li digui: ets boig? Et demanaré això? Jo t'Estimo, només et vull el bé, el millor per a tu i per a la teva família. Tots, indistintament, sou iguals als meus ulls, tots iguals i equivocats. I tant com n'esteu d'equivocats! Però, si ho compreneu, Jo oblidó i us Estimo encara més que abans... He quedat sorprès, incrèdul, el meu Déu m'estima! **Només em demana de creure-hi, de fiar-me'n, i res més.**

El desig de confessar-me és natural, insintiu, em sento disposat, Senyor, a acollir-te en el meu cor però vull purificar-me, treure'm aquesta brutícia, fer acabar aquesta pluja... Però el Senyor vol de mi, encara, una recerca més profunda, perquè no hi ha confessors. Em sap greu i crec que Déu proveirà. Fins ara, és Ell qui ha pensat en tot, no?

AMB LA MOTXILLA PLENA

Un nou despertar. Estic impacient. Passo el dia repensant els moments de la meua vida, en les opcions, els sofriments, les decepcions, les mancances, però no sóc infeliç, no m'entristeixo... El Senyor només vol que hi pensi bé, que faci un adequat examen de consciència... i, com sempre, té raó. Necessitava aquesta jornada. Tinc a punt la meua “motxilla”. L'haig d'omplir de totes aquestes coses i anar-la a buidar, per poder recomençar a omplir-la de coses extraordinàries que trobaré, perquè ARA, sóc conscient de que arribaran, el Senyor m'Estima!

A fora, prop de l'església, a la gran plaça dels 15 confessoraris. El gel, la pluja encara, cap confessor italià... No en desco-ratjo, no em moc d'aquí fins que no hagi buidat la meua motxilla! Al cap d'una hora d'espera sense cap resultat, em passejo, passo el Rosari endavant i endarrere... Tinc com una sensació de què se'm vol obstaculitzar, descoratjar, però no m'ho podrà impedir si interpel·lo un sacerdot quan surt de la missa... I aquest pensament es concreta... Aturo un sacerdot i és italià! Entro serè, ben disposat. M'agafa les mans i ja em sento bé... Em beneeix i, del meu cor, en brolla felicitat, la sento físicament.

Surto del confessorari somrient, voldria saltar, cridar... Sóc feliç. Com em faltava l'escalfor d'una abraçada així! Els braços a punt del dissabte ara m'estrenyen fort... quina sensació més esplèndida, un moment inoblidable.

EL SOL!!!

Em sento viu, em sento viu en aquest món. Ja no em sento un de tants, intolerant, avorrit, em sento viu. Em sento privilegiat... el Senyor m'Estima! Ha arribat el moment de donar gràcies a la Mare de Déu. Aquí, el centre neuràlgic del nou món és aquí. Aquí s'arriba carregat i es torna a casa nou. Què hi pot haver més bonic que això?

Vaig al Podbrdo amb l'Elena, la meua muller, que comparteix amb mi aquesta meravellosa etapa de Medjugorje. La muntanya de les Aparicions, la pau a la terra. He triat de donar gràcies a la Verge Maria perquè és mare i guia i ens ha acompanyat

cap a Déu; Ella ha estat sempre allí, al peu de la nostra creu, sempre ha cregut en nosaltres.

LA GRAN MUNTANYA

Encara una cita per l'endemà: la Muntanya Gran. La pujada al Krizevac ens recorda que cada pas és dur, feixuc, ple de perills, però si tenim la ment oberta, el cor obert i la pregària, res no ens impedeix d'arribar al cim.

Aquesta Creu imponent, ens deixa sense paraules. Quedem encantats, el silenci que ens envolta ens ajuda a pensar en la nostra fatiga, en la fatiga que afrontarem, però també ens fa pensar en el final: al cim hi ha la creu que ens allibera de tot, és Jesús que ens torna a donar la Pau.

Vet aquí la paraula, el significat de Medjugorje... Conversió física, pura, interior i exterior. Déu m'ha donat una mica d'aquella consciència que hem perdut al jardí de l'Edèn. Em sento així, afavorit. Déu m'ha volgut fer un do, petit als ulls de qualsevol però per a mi molt gran i en faré un gran tresor.

La vida encara serà plena de temptacions, ens posarà davant de proves que ens semblaran insuperables, però serà una vida amb l'arc iris present, també durant la pluja. Durant el viatge un amic ha continuat repetint-me en el meu dialecte de Brescia: "FIDAS, FIDAS SEMPER"... sempre fiar-se del Senyor. Ell no ens defrauda mai.

Giovanni Saiani

La renaixença

La sensació de ser una hostessa plaent i volguda, és instantània. Em sento a casa, acollida mimada, estimada. Es respira pau, tranquil·litat, joia, tot el contrari del meu estat d'ànim: que m'és difícil de dominar el plor i, a vegades, els meus esforços són inútils, que em sento aclaparada pel dolor, trasbalsada i desarmada. Ara, comprenc de seguida la sensibilitat d'ànim de les persones que m'envolten: exemples de vida viscuda, de conversió, de fe. **Tot això i molt més m'ha donat Medjugorje**, amb els seus llocs on Déu et crida, a través de la seva Mare... Alguna cosa es desencadena dins meu davant el Crist Ressuscitat, davant la imatge de la Verge Maria a la creu blava, al Podbrdo, al Krizevac, després de la confessió i a l'església...

Sóc a casa des de fa dos dies i les dificultats truquen a la porta. Tanmateix sóc feliç perquè tinc el Senyor en el cor, la Mare de Déu em protegeix i la pregària em fortifica. La descripció de Medjugorje de fra Ljudevit Rupcic explica amb paraules allò que, en realitat, he experimentat: "Medjugorje no és solament un poblet on s'ha aparegut la Mare de Déu a algú, on hi vénen alguns milions de pelegrins i passen coses insòlites, sinó una inexhaurible font de gràcia, una constant acció de Déu per mitjà de la seva Mare. És una crida ininterrompuda i, al mateix temps, és l'oferta de la vida divina i de la pau, a través de la fe, la conversió i la pregària, amb conseqüències imprevisibles per a l'Església i per a tot el món. A Medjugorje, hi flueix la gràcia que purifica els pecadors, retorna la vista als cecs, reforça els febles, dóna la salut als malalts, sotragueja els adormits, i desvetlla a una nova vida en aquells que ja no respiraven". *E. Casucci*

El do de la pregària

Mai no agraïrem prou a Déu el do de la pregària. La capacitat de pregar no ens pertany, és un do que ens ve de Dalt perquè "nosaltres no sabem pregar com cal, però és l'Esperit mateix qui intercedeix amb gemecs que no es poden expressar" (cf Rm 8,26).

L'home, per si sol, no sap pregar, no sap què ha de demanar, què li ha de dir al seu Senyor, no el sap lloar. Quan l'Esperit prega en nosaltres sí que preguem bé, i es crea la comunió amb Déu en una relació d'amistat i d'amor. Per tant, és important pregar segons l'Esperit. No sempre som conscients de la gràcia, que és aquesta pregària, per la qual el Pare ha ofert el Fill. Sense la pregària, què seria Déu per a nosaltres? Quina seria la relació amb Ell?

Amb la pregària podem parlar-li per dir "les nostres coses", per conèixer el seu pensament però, sobretot, per descobrir el seu amor. Amb la pregària Déu es posa, com si diguéssim, a la nostra disposició, per escoltar-nos i per manifestar-se a nosaltres. La pregària és un encontre, un estar amb Déu, de qui podem entreveure'n la seva bellesa. Quin do més gran! Com hem d'agrair-lo! Per això, la pregària no està necessàriament lligada a paraules, funcions o ritus particulars sinó que està directament connectada al do que Déu fa sempre als seus amics, "també durant el son". Així és que podem pregar sempre amb la condició que acollim aquest do. Aleshores tot el que fem pot esdevenir pregària, fins i tot el que no en podria tenir l'aparença. Alegrem-nos i donem gràcies d'aquest do extraordinari que pot transformar tota la nostra existència, també quan es fa més feixuga.

Que Maria ens agafi la mà per tal que tot sigui pregària, com ho ha estat per a Ella.

Així sabrem veure sempre l'amor de Déu en els altres i en la creació.

Model de Novetat

Nosaltres, a vegades, també caiem en la mateixa temptació del poble hebreu quan, al desert, es queixava del lloc inhòspit i sempre igual, on es menjava cada dia el mateix: el manà. Deia que estava cansat i fastiguejat d'aquell lloc on la vida era monòtona i avorrida, sense cap novetat. En realitat el seu problema no era una qüestió de lloc o d'aliment, sinó de cor, perquè s'havia allunyat d'Aquell que fa "florir també el desert", d'Aquell que fa sempre nova tota cosa. No aconseguia alliberar-se d'aquesta opressió... "El Pare s'apiadà del seu poble i va dir: "Vet aquí que faré una cosa nova" (Is 43,19) i va enviar a la terra una "cosa" tota nova i bella: el Fill. D'Ell aprengheren que la vida, encara que estigui feta de petits esdeveniments que es repeteixen cada dia, pot ser sempre nova, sempre bella. Amb Ell, descobriren que ja no era un lloc inhòspit i monòton: tot havia canviat, tot era lluminós, també allà on, feia poc, tot eren tenebres. Tot es feu harmoniós en ells i al seu entorn, i deixaren de queixar-se i començaren a donar gràcies a Déu.

Així mateix, també nosaltres, quan sentim que la nostra existència és insípida i potser una mica monòtona, mirem Jesús de seguida, confiïm-nos a Ell, per no caure en la mateixa temptació del poble al desert. Aleshores apareixerà la llum allà on abans no aconseguíem veure res; també per a nosaltres apareixerà la llum tota bella, i no grisa i monòtona; també per a nosaltres sorgirà espontani el desig de donar gràcies al nostre Déu.

No oblidem de dirigir-nos, amb confiança, a la Mare, el més bell Model de Novetat, tota semblant al Fill, per esdevenir també nosaltres un signe de novetat; com Jesús, com Maria. Potser hi ha qui espera de nosaltres precisament això.

Una mà oberta

Per a mi i per al meu marit Nicola hi havia un fi de setmana reservat d'aquells que marquen. Naturalment, tractant-se de Medjugorje, et marquen en positiu. Aquesta vegada, la Mare de Déu va enviar la seva invitació a través d'una estimada amiga, que em va trucar una tarda de pluja... Eren uns dies baixos de moral i em sentia sola, esmaperduda, deprimida; em veia com una persona mama/muller fracassada, inútil. Aquell dia, poc després de l'enèsim plor en solitari, em truca la Stefania i em diu si vull anar a Medjugorje a finals d'abril. Era la Verge Maria que m'invitava, ho vaig sentir de seguida. I vaig dir que, si Déu ho volia, hi aniríem.

Els últims dies, naturalment, el pensament d'haver de deixar la mainada a casa es va fer sentir molt, però, - com ja ho havia previst -, la Mare de Déu ens havia cridat i no permetria que el temor ni l'ànsia ens aturessin, ni que hi hagués qualsevol destorb. Així va ser: un viatge tranquil, els infants contentíssims de quedar-se a casa amb els avis i nosaltres, finalment, concentrats una mica en nosaltres mateixos.

Van ser tres dies fortíssims: a Medjugorje també vaig plorar, com ara ho faig sovint a casa. Però allí el plor va ser alliberador, una mica com per llençar les toxines del cor i de l'ànima.

Aquelles toxines tornaran, és normal, i són part de la vida de cada dia. Però, a Medjugorje, Maria m'ha recordat que no estic sola, mai, ni, i sobretot, quan porto les petites grans creus de la vida, quan ensopego, quan sembla que el món és lletgíssim.

No estic sola perquè Ella està amb mi. La Mare de Déu a Medjugorje, està representada en cada imatge, amb una mà oberta, avançada cap al davant. Aquesta mà em commou cada cop, perquè és allí, disposada a estrènyer la meua per acompanyar-me en el camí, com jo ho faig sempre amb els meus dos infants. La meua Mare de Medjugorje m'ha donat la seva mà també aquesta vegada i sé que continuarà allargant-me-la sempre. Gràcies!

I gràcies a qui s'ha fet el seu missatge... i per haver-nos donat, també, la seva mà durant el breu però intens recorregut espiritual viscut allí!

Maria Rosselli

ENS ATUREM AQUÍ O ÉS UN ALTRE REPTE?

(Lectors de l'Eco català. Us oferim la traducció de les dificultats econòmiques que té l'Eco italià per poder continuar oferint-nos la seva edició bimestral per traduir-la)

Aquesta vegada el perill de "chiudere baracca e burattini" - que vol dir "plegar" - es fa més que real. El repte ens arriba, en gran part, del cost de Correus italià: augment d'un 480% per l'expedició individual dels Ecos! A la pràctica, per fer-vos arribar a casa el petit Eco ens ve a costar gairebé cinc vegades més... I, **com ho hem de fer?** L'Eco no guanya perquè, com ja sabeu, no té preu de venda. Viu només de la bondat dels lectors.

Sabem prou bé que ara, la ja famosa crisi ha tocat una mica tothom, per tant no pretenem esforços compromesos de qui, des de fa anys, ens segueix amb sincer afecte i estima. Però com que els problemes es discuteixen en família, us en parlem amb tots vosaltres que sou més que familiars en l'esperit de la Reina de la Pau... **Què fem?**

Diverses hipòtesis. Tancar aquí i estar agraïts per haver tingut l'Eco durant 26 anys? Fer-lo trimestral que representen dues vegades menys cada any? Enviar-lo en bloc a algú que es faci càrrec de reenviar-lo a les diverses adreces? Organitzar col·lectes de diner per poder cobrir els costos actuals?... O bé, hi ha altres propostes?

Continuament ens ha obert camí la certesa que, si Maria desitja l'Eco segur que no ens deixarà sols. La Providència ens ha ajudat sempre i si vol ho continuarà fent. Preguem, preguem amb fe, demanem al Senyor la llum i els recursos per continuar servint-lo amb aquest petit instrument, tan esperat al món. (Fa alguns dies que ens ha arribat un missatge de la Costa d'Ivori: "Som una comunitat de noranta persones, envieu-nos l'Eco perquè ens ajuda a reflexionar sobre els missatges de la Mare de Déu i ens serveix per a la nostra formació espiritual..."). En consciència no en sentim amb ganes de "deixar-ho tot", però el problema ha esdevingut seriós.

Entretant fem sortir aquesta edició i "**saltem**" el número estival de juliol-agost, com ho varem fer l'any passat. Això ens permetrà d'estalviar una mica per als costos i tornar a començar el setembre. A més, tindrem temps per reflexionar sobre el que cal fer, de pregar per escoltar els suggeriments de l'Esperit i d'acollir les vostres propostes.

A nosaltres i a vosaltres la responsabilitat d'afrontar aquest nou repte de la millor manera. No hi faltará la fantasia, la creativitat i la iniciativa de tots nosaltres, homes i dones de bona voluntat! Gràcies de tot cor!

Estimats lectors de l'Eco,

Nosaltres els de la família de l'Eco compartim l'íntima consciència que aquest "petit periòdic", com li agradava d'anomenar-lo el seu fundador, D. Angelo Mutti, representa un instrument espiritual sorgit del Cor de la Reina de la Pau al servei de la gràcia de Medjugorje, per vehicular-la a cada lloc, físic i espiritual, on hi hagi cors oberts i disposats a acollir-la.

A causa de les últimes disposicions legislatives, ja des de l'1 d'abril d'aquest any, les tarifes postals sobre les expedicions de revistes i butlletins s'han gairebé quintuplicat, generant un gravamen a càrrec de l'Associació de l'Eco que en podria comprometre el ja fràgil equilibri econòmic, amb la consegüent més que probable cessació de les publicacions.

Per tal de preservar la continuïtat editorial de l'Eco, ens veiem obligats a **reestructurar-ne, des d'aquest número, les modalitats d'expedició, reduint al mínim l'enviament de còpies individuals** i buscant, alternativament, d'organitzar, si és possible en cada àmbit territorial, nous centres de distribució que puguin incrementar les còpies enviades a cada distribuïdor, amb l'intent d'assegurar a tots els interessats la possibilitat d'accés a l'edició, en paper, de l'Eco. Obviament, resta sempre salvada allà on existeixi un accés a la xarxa, la possibilitat d'extreure'n gratuïtament l'edició multilingüe a l'Internet. Confiant en la vostra comprensió per les inevitables dificultats, estem sempre segurs que la Reina de la Pau sabrà transformar també aquesta prova en una ocasió de gràcia i de comunitat més gran per a tots.

De part nostra assurem el personal compromís en garantir la continuïtat i la qualitat d'una obra que ens ha estat gratuïtament confiada i desitgem servir. *L'equip de l'Eco*

Carta a la redacció

"Ja fa 25 anys que llegeixo l'Eco de Maria i el distribueixo a tots els amics del grup de pregària. Com el vostre i nostre petit periòdic, hem començat discretament sense preveure d'arribar a on som, amb moltes persones que continuen pregant i anant a la terra beneïda de Medjugorje.

Encara és viu en la meua ment l'encontre amb D. Angelo a la seva parròquia de Villanova Maiardina el desembre del 1995, on varem anar, amb una representació, per mostrar-li la nostra proximitat i el nostre afecte per la gran iniciativa que portava endavant amb l'Eco, esdevingut, potser, un dels periòdics catòlics més llegits al món. Em va produir una forta emoció quan el vaig veure, l'any 1997, a la catedral de Sydney a Austràlia i, a Caracas l'any 1998 a la basílica dedicada a la Mare de Déu de Coromoto. M'he sentit sempre molt afortunat d'haver contribuït també jo, en la meua petitesa, a divulgar aquesta publicació volguda per la Mare de Déu. No fa publicitat, no té altre finançament que els donatius dels lectors. Aquest any estic content i, tots els amics del grup amb mi, pel camí que hem fet junts. No hi afegeixo res més, també perquè, a cada edició, llegeixo sempre tots els compliments que us arriben d'aquí i d'allà; només us dic que el llegirem i el divulgarem fins l'últim instant de la nostra vida, sabent que fem content una persona que vetlla per nosaltres des del cel ja fa temps. Estic segur que D. Angelo ja gaudeix el merescut premi al Paradís i que allí desitja que tots nosaltres un dia no molt llunyà el puguem veure.

Amb estima i simpatia us desitjo a vosaltres i tots els vostres col·laboradors que pugueu recollir el cent per u del que heu sembrat per a la glòria de Déu. *G. Caccavale*

La única veritablement jove

La Santa Verge no ha tingut ni triomfs ni miracles. El seu Fill no ha permès que la glòria humana la toqués, ni tan sols amb l'alè de la seva ala salvatge. Ningú no ha viscut, ni ha sofert, ni ha mort tan senzillament i en una ignorància tan profunda de la seva dignitat, una dignitat que la posa per sobre dels àngels. Perquè, finalment, Ella ha nascut sense pecat, quina sorprenent solitud! Quina deu tan pura i tan límpida, tan límpida i tan pura, tant, fins a no poder reflectir la pròpia imatge, feta per a única joia del Pare: sagrada solitud!

Els antics dimonis familiars de l'home, mestres i servidors al mateix temps, els terribles patriarques que han conduït els primers passos d'Adam al llinar del món maleït, de l'astúcia i de l'orgull, ja veus que lluny són d'aquesta criatura miraculosa situada fora de llur atenció, invulnerable i desarmada. *Georges Bernanos (1888-1948)*

Per demanar llibres de Sor Emmanuel o qualsevol altra informació: Email: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com
Tel. 629 792 849 / 676 059 594

TROBADES DE PREGÀRIA

* El grup de pregària "MARIA REINA DE LA PAU" es reuneix cada 1er diumenge de mes, a l'església de Santa Maria de Gràcia de BARCELONA (c/ de Gràcia, 5), a les 5.30 de la tarda.

L'objectiu és **trobar-nos per pregar** segons les indicacions de Maria a Medjugorje, **resant el Rosari amb el cor, adorant Jesús en l'Eucaristia i celebrant la Santa Missa.**

Tothom hi és convidat.

Per més aclariments telefonar a la parròquia: 93/218 75 72

PELEGRINATGES A MEDJUGORJE ANY 2010

Informació: Sandra Barisic
Tel/fax 93/665 06 53
Mòbil: 690 95 25 66

DONATIUS

*Aquest butlletí català és gratuït i viu solament dels **donatius voluntaris** que es poden fer a través de la "CAIXA", a nom d'AMICS DE MEDJUGORJE, indicant: per a l'ECO i el nom del donant, al n. de llibreta 2100 3101 10 0600 01 3681.

* Per ajudar els **damnificats de la guerra** tenim obert el c/c 2100 3101 162200 13 63 66, a la "CAIXA" a nom d'AMICS DE MEDJUGORJE, per a Medjugorje.

ECO cat. a Internet: ecodimaria.net

"Nosaltres som la realització dels secrets, perquè depèn de nosaltres el caire dolent o bo dels esdeveniments. El Cor de Maria està a punt per donar-nos-ho tot si li obrim el nostre. I aleshores el seu projecte de salvació s'acomplirà."

don Angelo

Villanova M., 1 maig 2010